

Nr 82.

Godkänd av första kammaren den 4 april 1919.

Godkänd av andra kammaren den 4 april 1919.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående bemyndigande för järnvägsstyrelsen att utgiva ersättning i anledning av järnvägsolyckan vid Getå.

(Statsutskottets utlåtande nr 37.)

Till Konungen.

I en till riksdagen den 24 januari 1919 avlåten proposition (nr 30) har Eders Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bifogat utdrag av statsrådsprotokollet över civilärenden för nämnda dag, föreslagit riksdagen medgiva, att järnvägsstyrelsen må, i anledning av den vid Getå den 1 oktober 1918 inträffade järnvägsolyckan, i den omfattning styrelsen prövar skäligt och enligt de i statsrådsprotokollet angivna grunder, av trafikmedel utgiva ersättning *dels* till efterlevande efter personer, som vid olyckan ljugit döden, samt till därvid skadade personer *och dels* för vid olyckan uppkommen skada å eller förlust av resgods.

Med stöd av den utav järnvägsstyrelsen lämnade, i statsrådsprotokollet intagna redogörelsen för järnvägsolyckan vid Getå ävensom de undersökningar, som företagits i samband med banbyggnaden i fråga, har departementschefen såsom sin mening uttalat, att, då omständigheterna i förevarande fall icke i något avseende gäve anledning att förutsätta någon personlig uraktlåtenhet, vårdslöshet eller försummelse

Bihang till riksdagens protokoll 1919. 14 saml. Nr 82—90.

från vederbörandes sida, vållande till olyckan icke torde kunna läggas statens järnvägar eller dess personal till last. Ehuru på grund härav juridisk skyldighet för staten att ersätta skada, som uppkommit till följd av ifrågavarande järnvägsolycka, icke föreläge, borde likväl, enligt departementschefens uppfattning, med hänsyn till de särskilda omständigheter, varunder olyckan inträffat, ersättning i viss omfattning utgå. Vad angår grunderna för ersättningen, skulle bestämmelserna i lagen den 12 mars 1886 angående ansvarighet för skada i följd av järnvägsdrift i tillämpliga delar komma till användning, beträffande gottgörelse för skadat eller förlorat resgods dock med iakttagande av de inskränkingar, som i fråga om järnvägs skyldighet att erlägga ersättning i dylikt avseende funnes föreskrivna i gällande trafikstadga.

Även om vållande till järnvägsolyckan vid Getå icke kan anses hava förelegat från statens järnvägars eller dess personals sida, synes det riksdagen, att billigheten talar för, att ersättning i nu föreslagen omfattning beredes dem, som genom olyckan blivit lidande; och har riksdagen på grund härav ansett sig böra bifalla förevarande förslag.

Med anledning av en inom riksdagen väckt motion, vari hemställes, att ersättning efter de i den förevarande propositionen angivna grunder måtte tillerkännas den å det förolyckade tågets restaurantvagn tjänstgörande personalen, vill riksdagen emellertid hava uttalat, att den omständigheten, att nämnda personal eller andra av järnvägsolyckan drabbade personer eventuellt äga utbekomma ersättning från riks försäkringsanstalten eller annan försäkringsinrättning, enligt riksdagens mening icke bör föranleda, att dessa uteslutas från rätten att, efter tagen hänsyn till den ersättning, som dem sålunda tillkommer, erhålla gottgörelse från järnvägsstyrelsen i samma omfattning som övriga uti ifrågavarande bemyndigande innefattade personer.

Under återopande av vad sålunda anförts, får riksdagen anmäla, att riksdagen medgivit, att järnvägsstyrelsen må, i anledning av den vid Getå den 1 oktober 1918 inträffade järnvägsolyckan, i den omfattning styrelsen prövar skäligt och enligt de i statsrådsprotokollet över civilärenden den 24 januari 1919 angivna grunder, av trafikmedel utgiva ersättning dels till efterlevande efter personer, som vid olyckan ljutit döden, samt till därvid skadade personer och dels för vid olyckan uppkommen skada å eller förlust av resgods.

Stockholm den 4 april 1919.

Med undersåtlig vördnad.